

**ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ
ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟΧΗ ΤΗΣ
ΔΥΤΙΚΗΣ ΑΧΑΪΑΣ ΚΑΙ ΤΑ
ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ
ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΟΕΡΓΟΛΑΒΩΝ ΑΠΟ
ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΤΟΥ
ΦΡΑΓΜΑΤΟΣ ΠΕΪΡΟΥ-
ΠΑΡΑΠΕΪΡΟΥ**

Ο Πείρος είναι ο μεγαλύτερος ποταμός της δυτικής Αχαΐας. Πηγάζει από τα ανατολικά του όρους Ερύμανθος υψομέτρου 2.224μ και εκβάλλει στον Πατραϊκό κόλπο. Η λεκάνη απορροής του είναι η μεγαλύτερη στη δυτική Αχαΐα. Στην αρχική του πορεία είναι στενός, βαθύς και πολύ ορμητικός. Σε όλη τη διαδρομή του αναπτύσσονται

στις όχθες πλατάνια, μέχρι την περιοχή της Βαλμαντούρας όπου ξεκινά ο κάμπος. Στην πεδιάδα του Πείρου η κοίτη γίνεται πιο αβαθής και το νερό λιγότερο ορμητικό. Το ποτάμι εκβάλλει στο Δήμο Δύμης, κοντά στην αρχαία πόλη Ώλενο, στον οικισμό Παραλία Αλισσού. Στις όχθες του υπήρχε και η αρχαία πόλη Φαρραΐ. Στη διαδρομή του, ο Πείρος, δέχεται πλήθος χειμάρρων όπως ο Παραπείρος, το Πουρνολάγκαδο, το Τρανολάγκαδο και το Μεσολάγκαδο. Ο Παραπείρος αποτελεί τον κυριότερο κλάδο του Πείρου. Πηγάζει από τις κορυφές προφήτης Ηλίας, Πυργάκιον, ψηλή Τούρλα και Γρανίτης του Ερύμανθου.

Ο Πείρος κατά καιρούς είχε

διάφορα ονόματα, όπως Καμενίτσα, Μέλας, Νεζερίτικο, Πρέβεδος και στην αρχαιότητα Αχελώος. Στην αρχαιότητα στις εκβολές του υπήρχε άλσος πλατάνων, όπου είχαν τόσο βαθιές κουφάλες που άνθρωποι ζούσαν μέσα σε αυτές. Υπάρχουν πολλές εκδοχές και παραδόσεις για το όνομα. Το Πείρος ή Πίερος το πήρε από τον Πείρο γιο του Κρόνου και πατέρα των Μουσών. Μια άλλη εκδοχή είναι να προήλθε από το ρήμα πείρω που σημαίνει διαπερνώ, όπως ο ποταμός διαπερνά τον Ερύμανθο. Άλλη εκδοχή επίσης είναι ότι πήρε το όνομα του από τον βασιλιά της Ηπείρου Πύρρο, που στην προσπάθεια του να περάσει το ποτάμι στην περιοχή της Βαλμαντούρας, ήταν τόσο η ορμή του Πείρου, ώστε παρέσυρε την χρυσή του άμαξα.

ΤΟ ΦΡΑΓΜΑ ΠΕΙΡΟΥ- ΠΑΡΑΠΕΙΡΟΥ ΚΑΙ Η ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΝΕΡΩΝ ΣΤΗ ΔΥΤ. ΑΧΑΪΑ

Η υπόθεση γύρω από την εκμετάλλευση του νερού στη δυτική Αχαΐα ξεκινάει από τη δεκαετία του 1960 όταν στο πλαίσιο ενός γενικότερου προγράμματος του Υπουργείου Γεωργίας μελετήθηκε η δυνατότητα αξιοποίησης των λεκανών Πείρου και Παραπείρου. Στον αρχικό σχεδιασμό μάλιστα προβλεπόταν η κατασκευή τεσσάρων φραγμάτων στα χωριά

Θεριανό και Βαλμαντούρα στον ποταμό Πείρο, στο χωριό Αστέρι στον Παραπείρο και στα Λουσικά στο χείμαρο Σερδίνης.

Σχεδόν 30 χρόνια αργότερα, και αφού ο σχεδιασμός της αξιοποίησης των νερών της ευρύτερης περιοχής πέρασε από διάφορα στάδια, τα οποία δεν υλοποιούνταν κυρίως λόγω του μεγάλου κόστους των έργων που απαιτούνταν, εκπονήθηκε τελικά από το Υπουργείο Γεωργίας σχέδιο αξιοποίησης των νερών των ποταμών Πείρου και Παραπείρου. Στο σχέδιο αυτό προβλεπόταν η κατασκευή φράγματος στη θέση Αστέρι στον ποταμό Παραπείρο, ύψους 60m περίπου. Στο σχεδιασμό προβλεπόταν η ενίσχυση του ταμιευτήρα με ποσότητες νερού από την ορεινή περιοχή του ποταμού Πείρου, με την κατασκευή φράγματος εκτροπής στη θέση Βαλμαντούρα και τη διοχέτευση των υδάτων με αγωγό. Για πολλά ακόμα χρόνια μελετούνταν η συνδυασμένη αξιοποίηση των υδάτων των ποταμών Πείρου και Παραπείρου με σκοπό την ενίσχυση της ύδρευσης του πολεοδομικού συγκροτήματος της Πάτρας, της ΒΙΠΕ Πάτρας και των πεδινών και παραλιακών κοινοτήτων της ευρύτερης περιοχής της ΒΔ Αχαΐας. Στο πλαίσιο αυτό εκπονήθηκε η Μελέτη Σκοπιμότητας των έργων, με πρωτοβουλία της Εταιρίας Διαχείρισης Τεχνικής Βοήθειας.

Το Φράγμα Πείρου – Παραπείρου

είναι ένα έργο που βρίσκεται, ακόμα και σήμερα, υπό κατασκευή στην περιοχή της ΒΔ Αχαΐας. Το έργο είναι αρχικού προϋπολογισμού 130 εκατομμυρίων ευρώ και, όπως διατείνονται οι υποστηρικτές του, με την εκμετάλλευση των νερών του ποταμού Πείρου αναμένεται να λυθεί το πρόβλημα ύδρευσης της Πάτρας, της Βιομηχανικής Περιοχής της Πάτρας και συνολικά της Βορειοδυτικής Αχαΐας.

Δημοπρατήθηκε το 2005 και ξεκίνησε το 2006 από την Μηχανική ΑΕ. Αρχική πρόβλεψη ήταν η ολοκλήρωση των εργασιών στις αρχές του 2014 ενώ από τα μέσα του 2013 αναμένονταν οι πρώτες συγκεντρώσεις νερών. Το έργο στο παρελθόν έχει συναντήσει πολλά εμπόδια και προβλήματα που έχουν καθυστερήσει την ολοκλήρωση των εργασιών του.

Με την αποπεράτωση του φράγματος θα δημιουργηθεί μια τεχνητή λίμνη που με τα νερά της θα κατακλύσει το χωριό Τόσκες, που από το 2009 έχει ερημώσει γι' αυτό τον λόγο.

Το φυσικό αντικείμενο του έργου περιλαμβάνει χωμάτινο φράγμα ταμείωσης στο χωριό Αστέρι, χαμηλό φράγμα υδροληψίας από σκυρόδεμα στην Βαλμαντούρα και αγωγό μεταφοράς νερού ο οποίος θα είναι από χαλυβδοσωλήνες και θα οδηγεί τα συλλεγμένα νερά από το φράγμα της

Βαλμαντούρας στον ταμιευτήρα του φράγματος στο Αστέρι.

ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΙΚΕΣ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

Σήμερα, η εξαφάνιση μεγάλου μέρους τού πυκνού πευκοδάσους στους πρόποδες τού Ερύμανθου, η αισθητή μείωση της ποσότητας των υδάτων, η διάνοιξη τεράστιων δρόμων με συνέπεια την παρεμπόδιση της ελεύθερης και ασφαλούς κυκλοφορίας των άγριων ζώων, η εκτροπή τού ποταμού Παραπείρου, οι αποψιλώσεις δένδρων από κερδοσκόπους ξυλείας και οι παράνομες αμμοληψίες έχουν προκαλέσει ήδη μια ανεπανόρθωτη καταστροφή στα παραποτάμια οικοσυστήματα, στην πανίδα και χλωρίδα της περιοχής, στο φυσικό ρου του νερού με ανυπολόγιστες μελλοντικές συνέπειες για το τοπικό οικοσύστημα.

Μελλοντικά, το έργο θα προκαλέσει σημαντικές περιβαλλοντικές επιπτώσεις στην περιοχή, πολλές από τις οποίες θα είναι μακροχρόνιες και μη αναστρέψιμες. Συγκεκριμένα, με βάση περιβαλλοντικές μελέτες που έχουν πραγματοποιηθεί στο πλαίσιο ακαδημαϊκών εργασιών, διαπιστώνεται πως υπάρχει μεγάλος κίνδυνος αλλαγής του κλίματος με κατακόρυφη αύξηση της υγρασίας στην ευρύτερη περιοχή, της θερμοκρασίας και της ποιότητας των υδάτων. Επίσης, θα παρατηρηθεί

σημαντική αλλαγή και στη σύσταση της μορφολογίας του εδάφους με κίνδυνο κατολισθήσεων εξαιτίας της διάβρωσης, ενώ από τη συγκράτηση των φερτών υλικών στο φράγμα, θα παρατηρηθεί σταδιακά και υποχώρηση της ακτογραμμής, σε μια περιοχή που ήδη είναι εμφανής η υποχώρηση των παράκτιων ζωνών εξαιτίας των ακραίων καιρικών φαινομένων και της κλιματικής αλλαγής. Παράλληλα, εκτιμάται μέχρι και οριστική απομάκρυνση ορισμένων ζωικών ειδών από την περιοχή κατασκευής των έργων, λόγω παραγωγής θορύβου και απώλειας της φυσικής βλάστησης. Ακόμα, η παραποτάμια βλάστηση (δέντρα, θάμνοι) θα καταστραφεί, ενώ σταδιακά το οικοσύστημα από χειμάρριο μετατρέπεται σε λιμναίο. Επιπτώσεις θα υπάρξουν και στο ατμοσφαιρικό περιβάλλον και την ανθρώπινη υγεία από την επιβάρυνση της ατμόσφαιρας της περιοχής με συγκεντρώσεις ρύπων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΙΝΕΙ, ΚΡΑΤΟΣ ΚΕΡΝΑΕΙ...

Η Μηχανική ΑΕ, κατασκευαστική εταιρεία συμφερόντων του βιομήχανου Εμφιετζόγλου, έχει εμπλοκή σε δεκάδες σκάνδαλα ήδη από την περίοδο των Ολυμπιακών Αγώνων. Ειδικά στο κομμάτι της καταστροφής και της λεηλασίας της φύσης, η εν λόγω εταιρεία έχει διαδραματίσει κομβικό ρόλο, καθώς

πρωτοστάτησε στα έργα της εκτροπής του Αχελώου και των φραγμάτων στον Άραχθο ποταμό στην Άρτα. Μάλιστα, ήδη από το 2002 καταδικάζεται διαρκώς σε διάφορες δίκες για αθέτηση περιβαλλοντικών όρων και καταβάλλει χρηματικά πρόστιμα είτε στο δημόσιο είτε σε ιδιώτες. Πριν λίγα χρόνια, ο Εμφιετζόγλου και δύο ακόμα υπεύθυνοι εργοταξίων στα έργα εκτροπής Αχελώου και συγκεκριμένα στην περιοχή του χωριού Αετός Τρικάλων, καταδικάστηκαν με ποινή φυλάκισης και χρηματικό πρόστιμο για το αδίκημα της περιβαλλοντικής καταστροφής και επιβάρυνσης του Αχελώου.

Σήμερα, η εταιρεία βρίσκεται σε καθεστώς αναγκαστικής διαχείρισης. Η αναγκαστική διαχείριση επιβάλλεται σε μία επιχείρηση με στόχο να ικανοποιηθούν άμεσα οι υποχρεώσεις που έχει προς τους πιστωτές της. Το μοναδικό σημερινό έσοδο της Μηχανικής είναι το έργο που εκτελεί στο φράγμα Πείρου - Παραπείρου. Στο πλαίσιο αυτό, η διοίκηση Εμφιετζόγλου είχε έρθει καθ' όλη τη διάρκεια του προηγούμενου διαστήματος σε συμφωνία με τους πιστωτές και προμηθευτές της, για τη σταδιακή εξόφληση των οφειλών της.

Στη συγκεκριμένη περίπτωση του φράγματος Πείρου-Παραπείρου, η εταιρεία έχει ιδιαίτερα βεβαρημένο παρελθόν, διατηρώντας απλήρωτους τους εργαζόμενους για έναν περίπου

χρόνο, ενώ παράλληλα είχε σταματήσει και την εκτέλεση των έργων ζητώντας εκ νέου κρατική ενίσχυση για την ολοκλήρωση τους μέσω συμπληρωματικών συμβάσεων εργασιών. Τον Αύγουστο του 2012, υπεγράφη η 1η συμπληρωματική εργολαβική σύμβαση, ύψους 5,9 εκατ. ευρώ με ανάδοχο τη Μηχανική. Με τη συγκεκριμένη σύμβαση θεωρούνταν δεδομένο πως στα τέλη του 2013 το έργο θα είχε ολοκληρωθεί. Η τελευταία παράταση δόθηκε τον Δεκέμβριο του 2014 και ορίζει ως νέα ημερομηνία ολοκλήρωσης των έργων στις 30 Νοεμβρίου 2015, ενώ το συνολικό κόστος υλοποίησης ανέρχεται έως τώρα στα 240 εκατ. ευρώ. Η πραγματικότητα διαψεύδει ήδη. Μέχρι σήμερα το έργο βρίσκεται σε φάση ολοκλήρωσης και σε μεγάλο ποσοστό ετοιμότητας.

Σε κάθε περίπτωση, είναι εμφανές πως πρόκειται για μια εταιρεία που, αν και αντιμετωπίζει τραγικά οικονομικά προβλήματα όντας ζημιόγωνα εδώ και αρκετά χρόνια και καταδικάζεται διαρκώς ως υπαίτια περιβαλλοντικών καταστροφών, συνεχίζει και τυγχάνει ασυλίας από το ελληνικό κράτος επιβιώνοντας έτσι μέσω της διαρκούς τροφοδοσίας της από το δημόσιο.

...ΚΑΙ ΣΤΟ ΒΑΘΟΣ ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ

Στα τέλη του 2013 ανακοινώθηκε

από την αποκεντρωμένη διοίκηση Δυτικής Ελλάδας, Πελοποννήσου και Ιονίων Νήσων η πρόθεση της δημιουργίας μια ανώνυμης εταιρείας διαχείρισης του έργου στην οποία θα συμμετέχει με ποσοστό 30% η ΕΤΒΑ, εταιρεία οργάνωσης και διαχείρισης της ΒΙ.Π.Ε. Πατρών, που από το 2001 ανήκει στον όμιλο της Τράπεζας Πειραιώς. Δρομολογείται έτσι, η ιδιωτικοποίηση -από την πίσω πόρτα- των υδάτινων πόρων του έργου που κατασκευάζεται για να υδροδοτήσει ολόκληρη την πόλη της Πάτρας και τις γύρω περιοχές. Εύκολα γίνεται αντιληπτή η μακροπρόθεσμη στόχευση εκμετάλλευσης του νερού από τις τράπεζες και η επακόλουθη τεράστια αύξηση της τιμής του.

Σήμερα, ύστερα από 13 σχεδόν χρόνια που βρίσκεται σε φάση κατασκευής, το έργο είναι στο τελικό στάδιο υλοποίησης (άγνωστο το πότε θα ολοκληρωθεί και θα παραδοθεί). Απομένει να παραδοθεί από την εργολήπτρια εταιρεία, πράγμα αμφίβολο με δεδομένο το ότι το έργο αποτελεί τη μοναδική πηγή εσόδων της, αποτρέποντας έτσι την πτώχευσή της, και στη συνέχεια αναμένεται να καθοριστεί ο φορέας διαχείρισης του.

Παρά τις διαφωνίες που εκφράζονται μεταξύ τοπικής και κεντρικής εξουσίας για το ποιος θα είναι ο φορέας διαχείρισης του έργου και κατά πόσο αυτός θα είναι κρατικός ή

διαδημοτικός, είναι πέρα για πέρα φανερό πως σκόπιμα υπάρχει σχετική καθυστέρηση καθώς μεθοδεύεται – όπως και για το μεγαλύτερο μέρος της δημόσιας περιουσίας σε καιρό μνημονίων- η ιδιωτικοποίηση του έργου μέσα από το πέρασμα του στο ταμείο αποκρατικοποιήσεων.

ΠΟΛΕΜΟΙ ΓΙΑ ΤΟ ΝΕΡΟ

«Αν οι πόλεμοι αυτού του αιώνα γίνονται για το πετρέλαιο, στον επόμενο αιώνα θα γίνονται για το νερό».

Ισμαήλ Σερατζελντίν, αντιπρόεδρος της Παγκόσμιας Τράπεζας.

Ζούμε στην καρδιά μιας παγκόσμιας κρίσης νερού. Σ' όλο τον πλανήτη ποτάμια, λίμνες και υπόγειοι υδροφόροι ορίζοντες εξαντλούνται γρηγορότερα από το ρυθμό που μπορεί η φύση να τα ανανεώσει. Παράλληλα, βιομηχανικά και οικιακά χημικά μολύνουν ταχύτατα όσο νερό απομένει. Η σύγκρουση για το νερό είναι ήδη σε εξέλιξη. Από τη μια μεριά βρίσκονται δισεκατομμύρια άνθρωποι και ζωντανοί οργανισμοί που αναζητούν νερό για την επαρκή συντήρησή τους. Από την άλλη, μερικές πολυεθνικές εταιρείες συνεπικουρούμενες από διεθνείς διακρατικούς οργανισμούς, την

Παγκόσμια Τράπεζα, τον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου, το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο.

Το νερό είναι βασικό αγαθό για τη ζωή του ανθρώπου και πρέπει να είναι δημόσιο, δωρεάν και προσβάσιμο σε όλους τους ανθρώπους ανά τον κόσμο.

Η ιδιωτικοποίηση και εμπορευματοποίηση του θα επιφέρει σε βάθος χρόνου την αδυναμία πολλών τμημάτων του πληθυσμού να έχουν πρόσβαση σε αυτό εξαιτίας της οικονομικής τους δυσπραγίας, ενώ θα οδηγήσει παράλληλα σε αλόγιστη χρήση του από τα αφεντικά και σε σταδιακή εξαφάνιση του με ολέθριες συνέπειες για το φυσικό κόσμο και τις ανθρώπινες κοινωνίες. Χαρακτηριστικά είναι τα παραδείγματα χωρών της Λατινικής Αμερικής όπου εκατομμύρια άνθρωποι αδυνατούν να έχουν πρόσβαση σε πόσιμο νερό καθώς όλες οι πηγές είναι ιδιοκτησίας του ιδιωτικού κεφαλαίου και το νερό πωλείται μόνο εφιαλωμένο και σε πολύ υψηλές τιμές.

Σήμερα, η επίθεση στους υδάτινους πόρους και τα υδάτινα συστήματα δεν εξαντλείται μόνο στην ιδιωτικοποίηση του νερού. Αντίθετα, παίρνει διάφορες μορφές. Εκτροπές, φράγματα και εμπορευματοποίηση είναι κάποιες από αυτές. Διακατέχεται ωστόσο από μια κοινή αντίληψη. Διατυπώνεται ως «αναπτυξιακός μονόδρομος» με πρόφαση είτε την ενεργειακή αυτάρκεια μεγάλων περιοχών είτε τη βελτίωση της

ύδρευσης και της άρδευσης άλλων. Μεθοδεύεται υπό το βάρος της οικονομικής κρίσης και η ουσία της είναι βαθιά αντικοινωνική, καθώς αποστερεί από το νερό το χαρακτήρα του κοινού, δημόσιου και φυσικού αγαθού αποσυνδέοντας το από το κοινωνικό και ιστορικό πλαίσιο ύπαρξής του.

Πρόκειται για μια πτυχή της γενικευμένης επίθεσης του κράτους και των αφεντικών στην κοινωνία και ειδικά στις μικρές τοπικές κοινωνίες που είναι άρρηκτα συνδεδεμένες με τα υδάτινα οικοσυστήματα.

Οι βασικοί λόγοι που τα κράτη και τα αφεντικά επιμένουν στην υλοποίηση τέτοιων φαραωνικών έργων δεν είναι επουδενί η ικανοποίηση των κοινωνικών συμφερόντων. Αντίθετα, οι μόνοι λόγοι που κρύβονται πίσω από την εμμονή για την κατασκευή τέτοιων καταστροφικών για τη φύση και τις ανθρώπινες κοινωνίες έργων είναι η επέκταση της οικονομικής δραστηριότητας μεγάλων κατασκευαστικών εταιριών, η μέγιστη δυνατή συγκέντρωση των φυσικών πόρων που αποτελούν κοινωνικό αγαθό, με σκοπό την εκμετάλλευσή τους από ιδιωτικά συμφέροντα, η εκμετάλλευση του περιβάλλοντος μέσω της μετατροπής του σε τουριστικό προϊόν και η επίτευξη σκοπιμοτήτων τοπικών παραγοντίσκων και πολιτικάντηδων.

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΠΤΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

...ΝΑ ΑΝΤΙΤΑΞΟΥΜΕ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΑΓΑΘΟΥ

Όσα συμβαίνουν και σχεδιάζονται στην περιοχή της Δυτικής Αχαΐας αποτελούν μέρος μιας συνολικότερης επίθεσης που έχει εξαπολύσει το κράτος και το κεφάλαιο σε διάφορες περιοχές της χώρας με στόχο την καταστροφή και τη λεηλασία της φύσης, την ιδιωτικοποίηση και εμπορευματοποίηση του κοινωνικού και φυσικού πλούτου και την ανηλεή εκμετάλλευση της ανθρώπινης εργασίας. Στόχοι που μπορούν να επιτευχθούν μόνο με εκτεταμένες και ανεπανόρθωτες καταστροφές του φυσικού κόσμου (στα βουνά, τα δάση, τα ποτάμια, τις λίμνες και τις θάλασσες) και πάνω στα ερείπια των ανθρώπινων κοινωνιών και τη βύθισή τους στον ολοκληρωτισμό και τη βαρβαρότητα. Από τα φράγματα και την εκτροπή του Αχελώου, την καταστροφή της Πάρνηθας, μέχρι την εξόρυξη χρυσού στη ΒΑ Χαλκιδική και την εγκατάσταση βιομηχανικής ζώνης αιολικής ενέργειας στο Αποπηγάδι της Κρήτης επιχειρείται -με όχημα το ιδεολόγημα της ανάπτυξης- η ίδια καταστρεπτική για τη φύση και

δολοφονική για τον άνθρωπο πολιτική.

Ο καπιταλισμός, όσο κι αν προσπαθεί να πείσει για το αντίθετο, είναι το πολιτικοοικονομικό εκείνο σύστημα που έχοντας ως μόνο σκοπό το κέρδος και την καθυπόταξη των ανθρώπων δε διστάζει να προξενήσει ανυπολόγιστες, μη αναστρέψιμες οικολογικές καταστροφές, όχι μόνο στις βιομηχανικές πόλεις, αλλά και σε ολόκληρο τον πλανήτη, διαταράσσοντας ριζικά τη ισορροπία των οικοσυστημάτων.

Απέναντι σε αυτή τη συνθήκη, ως αναρχικοί αγωνιζόμαστε σε κάθε μέτωπο του κοινωνικού και ταξικού πολέμου, ενάντια στα συμφέροντα του κράτους και των εργολάβων, προωθώντας την ανάπτυξη ενός

πλατιού και μαχητικού κινήματος αντίστασης όλων των καταπιεσμένων στην κατεύθυνση της κοινωνικής απελευθέρωσης και της δημιουργίας μια κοινωνίας ισότητας, αλληλεγγύης και ελευθερίας, όπου άνθρωποι και φύση θα συνυπάρχουν αρμονικά.

**ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΣ ΦΥΣΗΣ ΤΗ
ΛΕΗΛΑΣΙΑ**

**ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΗ ΚΑΙ ΤΗΝ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ!**

Αναρχική ομάδα “δυσήνιος ίππος”

μέλος της Αναρχικής Πολιτικής Οργάνωσης

Απρίλης 2017

ipposd.wordpress.com | d_ippos@hotmail.com